

Ангелина политика “отворених врата” према имигрантима који беже из ратне зоне Блиског истока могла би, дугорочно гледано, да Немачку осигура од терористичких напада.

Како пише британски “Индепендент”, показујући самилост према стотинама хиљада муслиманских избеглица, немачка канцеларка послала је поруку свету да та земља није у рату са исламом.

Још важније, такав потез даје разлоге огромној већини муслимана да сарађују са немачким безбедносним службама у борби против тероризма.

Ипак, тако нешто не може се рећи за маргинализоване и радикализоване муслиманске заједнице у дотрајалим предграђима Брисела и Париза.

Кључ за победу тероризма је освајање срца и умова муслимана који живе у заједницама подложнијим радикализацији од стране проповедника задојених мржњом или терористичких група попут Исламске државе и Ал Каиде. Стога, док су критичари Ангеле Меркел пожурили да је окриве за недавне нападе у Баварској, врло је могуће да су њени поступци већ спасили земљу од организованих масовних убиства бомбама или пуцњава какве су погодиле Француску и Белгију. Ти напади организовани су и

проширили су се из париских и бриселских предграђа која су постала инкубатори тероризма. Мржња и презир који су се тамо родили генерацијама неће бити превазиђени.

Свакако, париски квартави и Моленбек у предграђу Брисела су два краја насељена муслиманима који су се осећали изопштеним из главних државних токова. Дobar део младих муслимана одраслих у тим кварталовима већ су похрлили да се боре за калифат у Сирији и Ираку. Они који остану, настављају да шире мржњу према држави што полицију наводи на њихова врата и хапшења.

Франсоа Оланд је више пута саопштио да се налази у рату са Исламском државом. За многе муслимане који се осећају криминализованим због своје религије, француски председник је и њима објавио рат.

Истина је да спољна политика игра кључну улогу у радикализацији терориста. То је лекција од које је Француска извукла корист из рата у Ираку када се тадашња влада оштро успротивила сукобу. Током тог периода Француска је била ослобођена терористичких напада, за разлику од Велике Британије која је подстицала и водила рат против Садама Хусеина када је Лондон претрпео бомбашки напад 7. јула. Шпанија је такође била гласан подржавалац рата у Ираку и у Мадриду је 2004. дошло до стравичног терористичког напада у возу.

Сада су, пак, главне мете Француска и Белгија, а напади се организују како у Сирији и Ираку тако и од стране “вукова самотњака” у домаћој радиности који су се радикализовали на интернету. Француске и белгијске безбедносне службе изгубиле су поверење будући да нису успеле да окупе виталну интелигенцију из запуштених делова града. То значи да су обавештајци имали пропусте који су довели до напада на “Шарли ебдо”, Батаклан, бриселски метро и Ницу, те да такви сценарији могу да се понове.

Критичари Меркелове вичу како је политиком “отворених врата” угрозила животе обичних Немаца. Али, скорашњи талас избеглица из ратних подручја у Европу не повећава ризик од тероризма.

То потврђује и чињеница да су сва тројица подносилаца азила који су ове недеље

извели нападе у Немачкој, у земљу ушли много раније него што је Меркелова представила своју имиграциону политику.

Њен приступ “отворених врата” учинио је много више да заштити Немачку од тероризма него било која борбена политика јер је помогао да се муслимани (они који живе у Немачкој и џихадисти у иностранству) увере да немачка влада није у рату са исламом. Док су Француска и Белгија заточене у зачараном кругу још оштрије политике и повећања терористичких напада, Немачка има прилику да изгради другачију будућност, закључује британски лист.

(Блиц)